

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. O.,**
nar.,
státní příslušnost: Moldavská republika,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2022, č. j. CPR-8318-2/ČJ-2022-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-56604-9/ČJ-2022-000022-SV ze dne 18. 2. 2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na dva roky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba stanovená k vycestování byla určena do 25 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá porušení § 3 správního řádu, nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce uvádí, že není pravdou, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Rovněž není pravdivé tvrzení žalovaného, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru byl 13. 10. 2020. Žalobce vstoupil na území ČR na základě biometrického cestovního pasu Moldávie a mohl tak pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo řádně prokázáno překročení 90 dnů pobytu. Prokázáno také nebylo, že by žalobce pobýval na území ČR nepřetržitě od 13. 10. 2020 do doby pobytové kontroly. Není pravdou, že by žalobce od 11. 1. 2021 do 18. 2. 2022 na území ČR pobýval bez oprávnění. V době kontroly 18. 2. 2022 se žalobce nacházel na území ČR legálně na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského cestovního biometrického pasu a nepřekročil 90 dnů pobytu na území schengenského prostoru. Správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů, jestliže řízení bylo zahájeno dne 18. 2. 2022 a tentýž den bylo i rozhodnuto. V případě žalobce nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestování žalobce do Moldávie. V zemi panuje katastrofální ekonomická situace, není tam bezpečno a je zde i ohrožení v souvislosti s invází Ruské federace na Ukrajinu. Žalobce se v případě návratu obává o svůj život. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Dne 18. 2. 2022 byla u žalobce provedena pobytová kontrola. Žalobce předložil platný cestovní pas Moldavska, následně bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil dne 13. 10. 2020 a již z něj nevycestoval.
6. Při výslechu uvedl, že přicestoval na území schengenského prostoru dne 13. 10. 2020 a v tento den přijel zároveň i do ČR. Přicestoval za prací s platným biometrickým cestovním dokladem. Ví, že na tento doklad zde nemůže pracovat. Bydlí v pronajatém pokoji v X. Pracoval jako dělník na stavbách. Finanční prostředky na další pobyt a vycestování má. Je ženatý a má jednoho syna. Rodina žije v Moldavsku. Nemá v ČR žádné vazby. V Moldavsku byl naposledy v říjnu 2020. Nemá žádnou překážku vycestování, vycestuje. Žádné nebezpečí mu v Moldavsku nehrozí, je to pro něj bezpečná země.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
13. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, pokud se týká délky jeho neoprávněného pobytu. Uvádí, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru byl ke dni 13. 10. 2020. Domnívá se, že v době pobytové kontroly se na území ČR nacházel oprávněně. Současně považuje za nedostatečně prokazané, že se jednalo o nepřetržitý pobyt a překročení možného 90denního pobytu.
14. Správní orgán I. st. shrnul pobytové možnosti na základě bezvízového styku. Dospěl k závěru, že žalobce na území ČR neoprávněně pobývá od 11. 1. 2021. Uvedl, že bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil žalobce dne 13. 10. 2020, tehdy začalo běžet rozhodné období pro bezvízový pobyt. Žalobce byl oprávněn k pobytu do 10. 1. 2021 včetně, tedy od 11. 1. 2021 již pobýval na území neoprávněně. Oprávněný pobyt vypršel 10. 1. 2021. Žalovaný vymezil neoprávněný pobyt shodně jako správní orgán I. stupně, přičemž soud k tomu uvádí, že pochybení správního orgánu I. st. ani žalovaného nenalezl. Neoprávněný pobyt byl řádně vymezen od 11. 1. 2021 do 18. 2. 2022.
15. K této námitce soud také uvádí, že žalobce touto žalobní námitkou popírá svá vlastní sdělení uváděná při výslechu, kdy výslovně uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval dne 13. 10. 2020, kdy současně přijel i do ČR, což mělo odpovídat i šetření policie. Uvedl také, že v Moldavsku byl naposledy v říjnu 2020. Z jeho tvrzení nevyplývá rovněž nic o tom, že by měl z území ČR či schengenského prostoru kamkoli cestovat. Žalobce ani v žalobě neuvádí žádné jiné datum svého příjezdu (ani případného odjezdu), pouze obecným způsobem neguje informace, které dříve on sám správnímu orgánu I. st. sdělil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

16. Závěry skutkových zjištění správních orgánů jsou tak naopak potvrzeny přímo i výpovědí samotného žalobce, který také v průběhu řízení nikterak zjištěné skutkové skutečnosti nerozporoval. Naopak sdělil, že do ČR přicestoval dne 13. 10. 2020, kdy cílem cesty byl výkon práce. Dané tedy nenasvědčuje jakémukoli pochybení správních orgánů, jejichž závěry jsou naopak s tvrzením žalobce zcela v souladu.
17. Namítá-li žalobce, že není pravdou, že by od 11. 1. 2021 do 18. 2. 2022 na území ČR pobýval nepřetržitě neoprávněně, jsou tato tvrzení rovněž zcela odlišná oproti skutečnostem uváděným žalobcem ve správním řízení a nemají žádný podklad ani v dalších skutkových zjištěních uvedených ve správním spise. Námitka, že nebylo prokázáno, že by žalobce pobýval neoprávněně na území ČR od 11. 1. 2021 do 18. 2. 2022, je nedůvodná.
18. Námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, soud taktéž důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud neshledal. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce navíc nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.
19. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vycestování do Moldávie je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by v Moldávii měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. V zemi nadále žije celá jeho rodina. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí. Ani současný válečný konflikt vedený na Ukrajině nemůže na uvedených závěrech nic změnit. K tomu žalovaný doplnil, že naopak na území Moldávie prchají občané Ukrajiny. Motivem vycestování žalobce nebyla situace v zemi, nýbrž ekonomické důvody.
20. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložení správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

21. Správní orgány ve zcela dostatečném rozsahu zjišťovaly, zda by v případě žalobce mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně vazby žalobce k ČR či EU zjišťoval v rámci provedeného výsledku, jak je doloženo protokolem. Z tvrzení žalobce vyplynula absence jakýchkoli takových vazeb na ČR, žalobce výslovně uvedl, že v ČR nikoho nemá, pobývá v pronajatém prostoru, nemá zde žádné jiné vazby, a naopak jeho rodinní příslušníci žijí nadále v Moldávii. V návaznosti na tato tvrzení proto správní orgán I. st. v rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutím o správním vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, kdy uvedené odůvodnil konstatovanými tvrzeními žalobce při výsledku.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. 6. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

